

svis feiring av globale lyder og musikalske grensekryssninger.

FOTO: LE GUESS WHO?

Kryss & tvers

publikum med Ves Turnor, stjerne Anoushka Shankar, indiehelte i The Breeders og den rymtiske overraskelsen Islam Chipsey og EEK fra Egypt.

menet, som typisk for regionen ble oppdaget på en bryllupsfest.

Sons of Kemet XL

Drommene er også sentrale når saksofonist Shabaka Hutchings og hans Sons of Kemet rundt midtatt gjør et godt for-søk på å fjerne taket av hele TivoliVredenburg. Besetningen som publikum fikk opple-ve under sommerens Oslo Jazzfestival er i denne XL-tapningen utvidet fra to til fire trommisere. Og til forskjell fra sitte-konserten i Oslo kunne man i Utrecht danse fletta av seg til rytmeeksplisjonen der framme. «Min jobb når jeg er på scenen er å spille den mest intense musikken jeg klarer å spille», sa Hutchings da Musiktmagasinet inter-juvet ham i sommer. Maksi-men ble levd ut til det fulle i Utrecht, der spesielt duellene mellom Hutchings og tubaist Theon Cross fortsatt sitter spi-kra i minnet.

Hot Snakes

Om lørdagen ble preget av en-keilmusikere av svært høy klasse, handlet mye av søndagen om rockekollektivet. Tid-lig på dagen brakte lokaltoget oss ut til et industriområde, der en nedlagt lokomotivfab-rikk huset en liten lagarsal hvor hardcore/punk-storhete-ne Hot Snakes gikk på scenen i treida. «Vi føler oss veldig privilegerte over å få spille i denne kjelleren, i dette vare-huset, *in the middle of nowhere*», sa gitarist John Reis om-trent midt i settet. Men levert med et smil om munnen, før han la til at de denne dagen faktisk gjorde opptak til en kommende liveplate. I så fall blir det et album med smårus-kele-lyd og ikke bare tigt sanaspill, men med trøkk og fart nok til å kickstarte det som så langt hadde vært en seig søndag. Høydepunkt: Den spretne treninuteren «I Need a Doctor» fra årets co-mebackplate «Jericho Si-rens».

Tirzah

Fra øredøvende hardcore i ut-kanten var det bare å toge inn igjen til sentrum for å høre den siviliserte urbariteten i uttrykket til et annet stjerner-skudd: den britiske sangeren-låtskriveren-produsenten Tir-zah. Det er ikke akkurat et for-rykkende sceneshow hun og de to musikerne leverer. Men den upolerte, nære livefilæ-ringen viser seg å være en god match for hennes stygg-pene, småkjølige R&B. Ved å insistere på kraften i stem-men og materialet fra somme-rens intime debutalbum, «Devoiton», blir dette en unik opplevelse. En slags anti-kon-sert med det lavmælt skakke som *the new loud*.

Crack Cloud

Etter en neddempet opptur med Tirzah var det igjen tid for togtur til industriområdet, nå til rockeklubben dB's. Den Calgary-baserte septetten Crack Cloud spiller dansbar postpunk modellert etter et

foregangsband innen sjange-ren, britiske Gang of Four. I intervjuer har Crack Cloud snakket om viktigheten av å ta seg tid til å finne filosofien bak bandet, og på den lille klubbscenen ble det fort tyde-lig at denne gjengen ikke gjør noe halvveis. Med en blan-ding av stort alvor, bleket hår og ansikter malt som om de var med i «Apokalypse nå!» eller «Fluenes herre» leveres stramme låter der arty gitarer, harde rytmer og kantede sang er i fokus. Farlig, farlig, men herlig, herlig.

Swamp Dogs

Når soulveteran Swamp Dogs stavrer seg fram mot melk og keyboard klokka halv elleve denne søndagskvelden, ser det mer enn lovende ut: 76-åringen er kledd i en lak-serosa dress og matchende fe-dora, og viser raskt at han fortsatt er på høyden og vel så det. I intervjuer av året, blant annet her i avisa, har han snakket om savn og ensom-

het, og settet er endog viet kjærligheten som har tatt slutt, og sorgen som følger. Litt humor fra hovedperso-nen gjør at vi ikke går helt i bakkens, og han prater om å henge med på den teknologis-ke utviklingen, som på årets «Love, Loss, and Auto-Tune». Men mer enn brukten av auto-tune, er det blåtonene som er i sentrum denne kvelden.

Etter en nær og oppriktig versjon av singelen «I'll Pre-tend», om savnet etter eksda-ma og at han fortsatt kan kjenne duften av partymen hennes, føler Swamp Dogs sjøl for en liten oppsumme-ning av stemningen: «Damn, that's a sad motherfucker!» Og før tristessen og tankene om livets høst totalt overman-ner oss denne fjerde festi-vaalkvelden på rad, forlater jeg Swamp Dogs og Le Guess Who? for denne gang. Med kjærligheten i behold, klar for fire nye dager i Utrecht og så neste år.

olawo@klassekampen.no